

„Sinko, moj sinko!“ S tem vsklikom je omahnil oče na bregu poleg sina in poljubljal njegov bleđi obraz. Sin je imel oči zaprte in ni dihal.

„Mrtev! Mrtev!“

Kaj? Ni mogoče! Tako hitro ni mogel utoniti!

Pričeli so ga drgniti in za malo časa je že odprl oči, ustnice so se zganile, in Andrejče je šepnil „oče!“

O, kakšna nebeška radost se je tedaj razlila po očetovem obrazu, sklonil se je po koncu in dvignil proti nebu oči. Srce mu je bilo prepolno silne sreče, in oči so se mu porosile, in mej smehom je jokal veselja.

„Sin živi!“ Vsa ogromna boleost se mu je odvalila od srca, bil je kot preroben, in planil je pokoncu, da bi dal duška svoji sreči. Sklonil se je zopet k sinu, ga vzel v naročje, ga poljubljal na lice, na čelo, na usta in vsklikal:

„Sin živi!“ Sin živi!“

Občutil je do svojega otroka toliko ljubezen, kot še nikdar prej. In ko ga je držal v naročju, je bil bogat, o tako bogat, kot ni kralj čarobne devete dežele v narodni pravljici.

Veste, oče je le oče!

C. G.

Lilija.

Pripeka, pripeka solnce zlató
Na zmóčenih pótnikov trudno trojico:
Žgè Detece ljubo kot biser lepó,
Žgè Jožefa in presveto Devico.

Družinico kruti preganja Herod;
V Egípet neznaní bežati zdaj mora,
Da vsprejme hvaležno jo tuji tam rod,
Ker Bógu ne dá dom rodni prostora.

In vzame zaveso si Matí z glavé,
Pa Detece ž njo pokrije ljubeče,
Da trudno zaspalo bi v sanje zlaté,
A njó naj le peče solnce to žgeče.

A roj preganjalcé za njimi hití . . .
Kam zdaj se rešiti družinica hoče?
Puščava povsod je, kar zró njih očí,
Nikjer ga ni grma, drevesa, ne kočé.

Iz srca Marijnega prošnja privrè,
In pošlje v nebó gorečo molitev,
Da Oče jih dobri pogube otmè,
Da milosten pošlje z nebá jim rešitev.

Usliši rad prošnjo dobrotljivi Bog —
Iz srca privrela je svete Device —
Otetí jih hoče Herodovih rok:
Zató pa jim nove ustvari cvetlice.

Tri lilije bele iz tal poženó,
In slednja njih čvrsto rase in rase,
Razširja si stebila, razširja močnó,
Da vspréjmejo lahko družinico vase.

Sledé proganjalcí trojici zamán, —
Neznatne le zró tri lilije bele . . .
Nedolžnosti znak ta cvet je krasán,
Nedolžne takrat so pogube otele.

Angelar Zdénčan.

